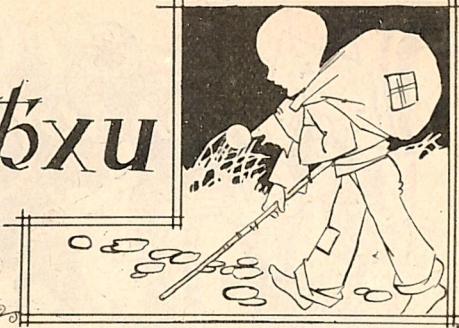

За оръхи

Дъдо се разхожда изъ градината, оглежда наоколо и подвиква:

— Саве! Асенчо! Де сте се дънали, бре лалугери такива!

Никой не му отговаря. Само крушата прошумолава, като че се присмива тихичко.

— Ай-гиди ляволи! Диню!
Саве! Ха-стига де! Обадете се,
че прегракнахъ!

Въ дъното на градината високиятъ бжъзъ се размърда, и Савата се подаде — облъченъ съ обърнатъ наопаки кожухъ, съ калпакъ и високъ пржътъ въ ржка. Задъ него надникна една арапска глава — Коста щъль почерненъ съ сажди.

— Кой се обажда тамъ — бъль или черенъ? — викна Савата съ престоренъ гласъ.

— Абе, ще ти кажа азъ тебе бъль ли съмъ или черенъ, ами... — отвърна дъдо. — Я излизайте по-скоро!

Савата се обърна къмъ наречения Коста и викна:

— Петкане! Гледай — къмъ острова иде корабъ! Ура! Спасени сме!

Дъдо се слиса. Въ другия жгъль бъха седнали въ едно корито и се мждръха Диню и Асенъ. Диню държеше една тръба отъ печка, която представяше паразоденъ куминъ, а Асенъ гребъше съ една дълга метла — като съ лопата на лодка.

— Бре вие полудъхте ли? — викна дъдо. — Какви сѫ тия чудесии? ...

— Играемъ на Робинзонъ, бедъдо! — обади се Коста арапинътъ.

— Я ги оставете тия робинзоновци - брамбазоновци! Скоро, пригответяйте се и стегнете Марка, че ще ходимъ на лозе! Забравихте ли, че ще брулимъ оръха? Свети Симеонъ ще се сърди. Нали днесъ му е празникътъ?

— У-ра! — викна дружината и хукна да се приготвя.

Изведоха Марка отъ обора.